

konywanie, napraw sprzętu i urządzeń, dostarczanie środków transportu i inne formy pomocy zakładów pracy na rzecz przyzakładowych urządzeń socjalnych. Zakłady pracy nie mogą pogarszać ani zmniejszać zakresu świadczeń na rzecz przyzakładowych urządzeń socjalnych.

3. Zakłady pracy czuwają nad należytym rozwojem przyzakładowych urządzeń socjalnych i zapewnieniem — w drodze budowy i rozbudowy placówek — nowych miejsc wynikających z potrzeb załóg zakładów pracy.

4. Likwidacja przyzakładowych urządzeń socjalnych wymaga zgody prezydium właściwej rady narodowej.

5. Przepisy ust. 1 — 4 stosuje się odpowiednio do zakładów pracy, przy których zostaną uruchomione nowe przyzakładowe urządzenia socjalne.

§ 3. Ustala się następujące zasady planowania rzeczowego i budżetowego przyzakładowych urządzeń socjalnych:

- 1) prezydium rad narodowych obejmuje projektem planu i budżetu terenowego przyzakładowe urządzenia socjalne;
- 2) projekty rocznych i wieloletnich planów gospodarczych oraz planów finansowych przyzakładowych urządzeń socjalnych będą sporządzały zakłady pracy i przedstawiały właściwym organom administracji prezydiów rad narodowych.

§ 4. Finansowanie przyzakładowych urządzeń socjalnych powinno się odbywać na następujących zasadach:

- 1) przyzakładowe urządzenia socjalne, finansowane dotychczas z budżetu centralnego, będą finansowane z budżetu terenowego na zasadach zakładów budżetowych; szczegółowe zarządzenie w tej sprawie wyda Minister Finansów;
- 2) prezydium rad narodowych powinny przestrzegać, aby kredyty budżetowe na dotacje dla zakładów budżetowych, o których mowa w pkt 1, nie były przeznaczane na inne cele;
- 3) przy finansowaniu przyzakładowych urządzeń socjalnych nie należy zmniejszać zakresu świadczonych usług ani pogarszać obowiązujących dotychczas stawek i norm finansowych;
- 4) finansowanie przyzakładowych urządzeń socjalnych powinno się odbywać zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie wykonywania budżetów terenowych.

§ 5. 1. Projekty planów inwestycyjnych budownictwa nowych bądź rozbudowy istniejących przyzakładowych urządzeń socjalnych sporządzają zakłady pracy i przedstawiają właściwym organom administracji prezydiów rad narodowych do uzgodnienia.

2. Objęte limitami planu centralnego nakłady inwestycyjne na przyzakładowe urządzenia socjalne na wnioski zainteresowanych prezydiów rad narodowych mogą być wyłączane z planów centralnych i przenoszone do planów terenowych.

3. Udziały w inwestycjach socjalnych jednego lub kilku przedsiębiorstw, finansowane ze środków przeznaczonych na własne inwestycje o charakterze socjalnym, przed przekazaniem właściwej radzie narodowej lub innemu inwestorowi realizującemu inwestycje, powinny być objęte planami sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów przedsiębiorstw i zarejestrowane przez bank. Środki przekazane przez przedsiębiorstwa uprawniają prezydium rad narodowych (lub inwestora zastępczego) do odpowiedniego zwiększenia limitów na inwestycje.

§ 6. 1. Prezydium rad narodowych będą regulować w porozumieniu z zakładami pracy (§ 1 ust. 1) sprawy korzystania z przyzakładowych urządzeń socjalnych również przez osoby zatrudnione w innych instytucjach i przedsiębiorstwach.

2. Obowiązki zakładów pracy określone w § 2 odnoszą się odpowiednio do instytucji i przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1.

3. Przy podejmowaniu decyzji o przyznaniu uprawnień do korzystania z przyzakładowego urządzenia socjalnego nie może być brana pod uwagę wysokość opłaty, jaką ponosić będzie korzystający z tego urządzenia.

§ 7. Zasady zatrudnienia i płac obowiązujące w przyzakładowych urządzeniach socjalnych nie ulegają zmianie.

§ 8. Ministrowie Oświaty oraz Zdrowia i Opieki Społecznej wydadzą w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych w terminie do dnia 1 maja 1962 r. wytyczne regulujące szczegółowo uprawnienia i obowiązki organów administracji prezydiów rad narodowych w zakresie przyzakładowych urządzeń socjalnych oraz zasady i formy współpracy zainteresowanych zakładów pracy z prezydiami rad narodowych.

§ 9. Zobowiązuje się Pełnomocnika Rządu do Spraw Wczasów dla Dzieci i Młodzieży do opracowania w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych w terminie do dnia 30 czerwca 1962 r. nowego systemu organizacji wczasów dla dzieci i młodzieży w celu umożliwienia przejęcia przez prezydium rad narodowych finansowania tej akcji.

§ 10. Przepisów uchwały nie stosuje się do przyzakładowych urządzeń socjalnych prowadzonych przez zakłady pracy podległe Ministrom Obrony Narodowej oraz Spraw Wewnętrznych, jak również prowadzonych przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe”.

§ 11. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Finansów, Oświaty, Zdrowia i Opieki Społecznej oraz innym zainteresowanym ministrom i kierownikom urzędów centralnych, jak również prezydium rad narodowych.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1962 r., z tym że przepisy § 8 i § 9 wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

III

UCHWAŁA Nr 71 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 1962 r.

w sprawie zwiększenia zainteresowania gromad realizacją zaległości finansowych wsi.

W celu zwiększenia zainteresowania gromad inkasem zaległości finansowych wsi Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Gromadzkim radom narodowym będą przyznawane dodatkowe środki w wysokości 20% kwot zaległości

zrealizowanych na terenie gromady w drodze inkasa przez sołtysów lub dobrowolnie wpłaconych bezpośrednio do kasy prezydium gromadzkiej rady narodowej. Dotyczy to zaległości za lata poprzedzające rok, w którym nastąpiła wpłata z tytułu podatku gruntowego, należności Państwowego Fun-

duszu Ziemi, opłaty elektryfikacyjnej, równoważnika pieniężnego za zaległe dostawy obowiązkowe, należności scalonych oraz składek na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe.

2. Dodatkowe środki mogą być przyznane tylko w tych gromadach, w których wykonano roczne zadania finansowe w zakresie ściągania zaległości i należności bieżących łącznie z tytułów wymienionych w ust. 1.

3. Dodatkowe środki przeznacza się na realizację czynów społecznych.

§ 2. 1. Dodatkowe środki (§ 1 ust. 1) będą przyznawane w trybie art. 33 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221) raz w roku za wyniki wykonania zadań finansowych roku poprzedniego; po raz pierwszy będą one przyznane w 1963 r. za wyniki wykonania zadań 1962 r.

2. Szczegółowe zasady i tryb przyznawania dodatkowych środków na realizację czynów społecznych ustali Minister Finansów.

§ 3. 1. Dodatkowe środki (§ 1 ust. 1) nie wykorzystane w ciągu roku, w którym zostały przydzielone, przechodzą w nadwyżkę budżetu gromadzkiej rady narodowej na rok następny.

2. Prezydium gromadzkiej rady narodowej we wnioskach o wykorzystanie nadwyżki budżetowej powinny zaplanować kredyty na realizację czynów społecznych w wysokości nie mniejszej niż suma nie wykorzystanych środków dodatkowych (ust. 1).

§ 4. 1. Uruchomienie dla gromady środków z rezerwy na realizację czynów społecznych, ustalonej w budżecie powiatowym zgodnie z § 11 uchwały nr 366 Rady Ministrów z dnia 20 września 1961 r. w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji (Monitor Polski Nr 80, poz. 333), uzależnia się, poczynając od roku 1963, od stopnia wykonania w gromadzie zadań finansowych za rok poprzedni (§ 1 ust. 2).

2. Środki, o których mowa w ust. 1, uruchamia się w pełnej wysokości, jeżeli zadania finansowe zostały wykonane w całości, a także w przypadkach, gdy prezydium powiatowej rady narodowej stwierdzi, że niepełne wykonanie zadań nastąpiło z przyczyn niezależnych od wykonawców. W innych przypadkach prezydium powiatowej rady narodowej powinno odpowiednio ograniczyć wysokość uruchamianych środków, a jeżeli wykonanie zadań finansowych w bieżącym okresie budżetowym w porównaniu z rokiem poprzednim w gromadzie posiadającej zaległości nie ulega wydatnej poprawie, prezydium nie uruchomi środków na realizację czynów społecznych.

§ 5. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów oraz prezdydium rad narodowych.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że dodatkowe środki określone w § 1 ust. 1 obliczane będą od kwot zaległości zrealizowanych poczynając od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

112

UCHWAŁA Nr 82 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 marca 1962 r.

w sprawie odznaki „10 Lat w Służbie Narodu”.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ustanowioną w 1954 r. odznaką „10 Lat w Służbie Narodu” nadaje się:

- funkcjonariuszom Milicji Obywatelskiej,
 - podoficerom i oficerom wojsk wewnętrznych,
 - pracownikom cywilnym resortu spraw wewnętrznych,
- którzy w okresie co najmniej 10-letniej służby (pracy) w resorcie spraw wewnętrznych wyróżnili się w ochronie spokoju, porządku i bezpieczeństwa publicznego.

2. Na tych samych zasadach odznaka „10 Lat w Służbie Narodu” może być nadawana członkom Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej.

§ 2. Odznakę „10 Lat w Służbie Narodu” nadaje Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 3. 1. Utrata odznaki „10 Lat w Służbie Narodu” następuje na skutek skazania na karę utraty praw publicznych i obywatelskich praw honorowych.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może pozbawić odznaki „10 Lat w Służbie Narodu” w razie:

- 1) zwolnienia ze służby w trybie dyscyplinarnym (rozwiązania umowy o pracę z winy pracownika bez wypowiedzenia),
- 2) stwierdzenia, że nadanie odznaki nastąpiło w wyniku wprowadzenia w błąd, albo gdy osoba wyróżniona dopuściła się uprzednio czynu, wskutek którego jest niegodna odznaki.

§ 4. Minister Spraw Wewnętrznych wyda w drodze zarządzenia regulamin odznaki „10 Lat w Służbie Narodu”, w którym określi szczegółowe zasady i tryb jej nadawania, opis i wzór odznaki, sposób jej noszenia oraz wzór dokumentu stwierdzającego nadanie odznaki.

§ 5. Koszty związane z nadawaniem odznaki pokrywane będą z budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

113

UCHWAŁA Nr 83 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 marca 1962 r.

w sprawie urządzeń do zbiorowego zaopatrywania ludności w wodę na terenie gromad.

Na podstawie art. 4 ust. 5 i art. 6 ust. 5 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. Nr 11, poz. 72) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. W rozumieniu niniejszej uchwały:

- 1) „urządzenie” bez bliższego określenia — oznacza urzą-

dzenie do zbiorowego zaopatrywania ludności w wodę,

- 2) „urządzenie kompleksowe” bez bliższego określenia — oznacza urządzenie do zbiorowego zaopatrywania w wodę ludności oraz jednostek gospodarczych dla ich celów wytwórczych i innych, którego budowa jest realizowana ze środków własnych ludności i ze środków tych jednostek,